

týkajícímu se uvedených dávek rozhoduje s konečnou platností instance nadřízená úřadu, který dávku vyměřil. Rovněž vlád. nař. čís. 191/1932 Sb., vydané k provádění svrchu cit. zákona, stanoví v čl. X., že stížnosti proti vyměření dávky lze podati u úřadu, který vydal výměr nebo rozhodnutí o dávce, a že, vyměří-li dávku ústřední úřad, možno podati proti dávce rozklad u vyměřovacího úřadu.

Z ustanovení těch plyne, že opravný prostředek proti výměru úřadu I. stolice dávku za úřední úkony předpisujícím není vyloučen, a že tedy výměr ten podléhá přezkoumání v další cestě instanční. Opak nelze dovoditi z předpisu § 5 zák. čís. 53/1925 Sb., podle něhož dávky stanovené pevnou sazbou se zpravidla písemně nevyměřují, úřad však je povinen vydati písemný výměr, žádá-li za to strana, neboť z uvedeného předpisu plyne pouze tolik, že jest dáno do vůle strany, zda chce si vymoci písemný výměr, který arci pak podléhá dalšímu opravnému prostředku. Naprosto však nelze z předpisu toho dovozovati, že by strana neměla obrany proti písemnému výměru, jímž vyměřuje se dávka na základě nějaké pevné sazby. Poučil-li proto politický úřad I. stolice v naříkaném rozhodnutí stěžovatele, že proti výměru, jímž dávku na základě pevně stanovených sazeb předepsal, není dalšího odvolání, je toto jeho poučení právně mylné a tudíž vadné, neboť ve skutečnosti byl proti výměru tomu přípustný další opravný prostředek po rozumu § 7 svrchu cit. zákona čís. 53/1925 Sb.

(Nález z 5. listopadu 1937, č. 1989/35-5.)

Není vadou řízení, bylo-li, kromě případu, že ve věci samé bylo třeba konati nová šetření, vydáno rozhodnutí podle § 89, odst. 1. spr. ř., vl. n. č. 8/28 Sb., kterým se obnova povoluje nebo nařizuje, současně s novým rozhodnutím ve věci samé.

Podle ustanovení § 88, odst. 3. spr. ř. lze rozhodnutí, jímž se povoluje nebo nařizuje obnova řízení, bráti v odpor až v odvolání proti rozhodnutí, jež bude ve věci vydáno v obnoveném řízení. Jestliže tedy úřad s vydáním rozhodnutí ve věci nemusí čekati na uplynutí odvolací lhůty, resp. na instanční přezkoumání obnovovacího rozhodnutí, pak byla by překážkou sloučení obou rozhodnutí v rozhodnutí jedině ta okolnost, kdyby podle povahy konkrétního případu bylo třeba ve věci samé konati nějaká nová šetření. Pokud potřeba takového nového šetření není úřadem shledána, není zásadní překážky, aby současně s rozhodnutím, kterým byla povolena obnova, bylo vydáno také nové rozhodnutí ve věci samé.

(Nález ze dne 18. listopadu 1937, č. 4439/35-5.)

Zahlazení odsouzení podle zák. č. 111/1928 Sb. se nedotýká odsouzením vyvolané ztráty výhod, jež spočívají na zvláštním ustanovovacím správním aktu.

Podle § 5 zák. č. 111/1928 Sb. pokládá se odsouzený, je-li odsouzení zahlazeno, nadále za osobu soudně bezúhonnou (pokud